

Advies Wetsvoorstel zoekmiddelen urgente persoonsvermissingen

Dit document bevat de alternatieve tekst van het origineel. Dit document is bedoeld voor mensen met een visuele beperking, zoals slechtzienden en blinden.

Brief aan de minister van Veiligheid en Justitie
Drs. S.A. Blok
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Datum: 4 oktober 2017
e-mail wetgeving.rvdr@rechtspraak.nl
telefoonnummer 088 - 361 33 17
kenmerk: 2104333

Inhoud van de brief

Geachte heer Blok,

Bij brief van 19 juli 2017 (ontvangen op 24 juli 2017) met bovengenoemd kenmerk, heeft u het Wetsvoorstel zoekmiddelen urgente persoonsvermissingen (het 'Wetsvoorstel') met bijbehorende Memorie van Toelichting ('MvT') ter advisering aan de Raad voor de rechtspraak (de 'Raad') voorgelegd.

HET WETSVoorSTEL

Het Wetsvoorstel heeft als doel de reeds bestaande bevoegdheden van de politie en officier van justitie bij urgente persoonsvermissingen uit te breiden met een aantal bevoegdheden, lijkend op opsporingsmiddelen ('zoekmiddelen'). Door te voorzien in een wettelijke regeling van zoekmiddelen, wordt getracht de kans te vergroten dat de urgent vermiste persoon in de eerste, cruciale fase van de vermissing wordt gelokaliseerd. Als voorbeelden van situaties waarin zoekmiddelen moeten worden ingezet worden in de MvT genoemd zoekgeraakte minderjarigen, verdwaalde dementerende ouderen en personen met suïcidale neigingen. Uit de MvT blijkt dat er thans een leemte bestaat in de mogelijkheden voor de politie om onderzoek te doen naar urgente persoonsvermissingen buiten gevallen waarin het vermoeden bestaat dat de vermissing het gevolg is van een misdrijf. Met dit Wetsvoorstel wordt beoogd daar verandering in te brengen. Voorts tracht het Wetsvoorstel een bijdrage te leveren aan het creëren van meer helderheid omtrent de mogelijkheden die de politie heeft bij urgente persoonsvermissingen en aan een consistentere toepassing van bevoegdheden bij voornoemde vermissingen.

Na overleg met de gerechten, adviseert de Raad als volgt.¹

ADVIES

Het Wetsvoorstel geeft aanleiding tot de navolgende opmerkingen.

Strafvorderlijke aspecten

De invloed van het Wetsvoorstel op de strafrechtspraak lijkt beperkt te zijn. Het Wetsvoorstel is uitdrukkelijk niet van toepassing op gevallen waarin de vermissing gevolg blijkt te zijn van een misdrijf, omdat dan gebruik zal moeten worden gemaakt van de opsporingsmiddelen en –bevoegdheden uit het strafrechtelijke regime. Voor de inzet van zoekmiddelen is echter wel, in voorkomende gevallen, een machtiging van de rechter-commissaris nodig. Voorts kan het voorkomen dat sprake is van overgang van het Wetsvoorstel naar het strafrechtelijk bestel, omdat uit de resultaten van ingezette zoekmiddelen het vermoeden van een misdrijf is ontstaan.

Procedurele waarborgen

Uit de MvT blijkt dat de bevoegdheid in artikel 8, te weten het vorderen van andere gegevens die niet begrepen zijn onder de specifieke telecommunicatiebevoegdheden, mede geïnspireerd is op artikel 126ng van het Wetboek van Strafvordering (Sv).² In lid 4 van artikel 126ng Sv wordt echter een voorafgaande schriftelijke machtiging van de rechter-commissaris gevraagd. Deze machtiging ontbreekt in artikel 8 van het Wetsvoorstel. Nu in onderhavig Wetsvoorstel een gelijk stelsel van waarborgen wordt beoogd als in het Wetboek van Strafvordering, is het naar mening van de Raad zonder nadere toelichting onduidelijk waarom gekozen is voor deze afwijking.

Ditzelfde geldt voor artikel 12 van het Wetsvoorstel, dat ziet op doorzoeking van de woning van de urgent vermiste persoon, alsmede het nemen en meenemen van monsters van zaken in de woning. De meest verregaande vorm van doorzoeking van een woning geschiedt in het strafrecht door de rechtercommissaris (ex artikel 110 Sv). De Raad vraagt zich af of het niet raadzamer is aansluiting te zoeken bij laatstgenoemd artikel, in plaats van de in artikel 12 van het Wetsvoorstel gekozen weg. Conform artikel 12 van het Wetsvoorstel dient de woning van de urgent vermiste persoon te worden doorzocht door de officier van justitie na machtiging van de rechter-commissaris, zoals de regeling uit artikel 97 Sv luidt. Artikel 97 Sv bepaalt in het eerste lid dat slechts in geval van ontdekking op heterdaad, bij dringende noodzakelijkheid én indien het optreden van de rechter-commissaris niet kan worden afgewacht, de officier van justitie bevoegd is tot het doorzoeken van een woning. Uitgangspunt is derhalve dat de inbreuk op het woonrecht en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer zo belangrijk is dat de rechter-commissaris de woning doorzoekt. Dit is ook als uitgangspunt genomen in het

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechters zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

² Paragraaf 5.3.4, blz. 34 MvT

Wetsvoorstel dat ziet op de modernisering van het Wetboek van Strafvordering. Beoogd zou kunnen worden dat doorzoeking van de woning van een vermiste een minder ingrijpende gebeurtenis is dan doorzoeking van een woning van een verdachte omdat het in het eigen belang van de vermiste zelf is. Dat maakt echter de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer niet geringer. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat tijdens de doorzoeking blijkt dat er mogelijk sprake is geweest van een misdrijf. Alsdan is met het oog op een goede "start" van het daaropvolgende opsporingsonderzoek een doorzoeking onder leiding van de rechter-commissaris aangewezen. Nu met dit Wetsvoorstel niet wordt beoogd een lichter stelsel van waarborgen te creëren dan het Wetboek van Strafvordering kent, komt het de Raad voor dat de rechter-commissaris de autoriteit dient te zijn welke de doorzoeking verricht. Het zou begrijpelijker zijn als dit uitgangspunt uit het oogpunt van toezicht en rechtsbescherming en gelet op de zware inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de bewoner(s), ook in het onderhavige Wetsvoorstel gevolgd zou worden. De Raad is van mening dat een afwijking van het strafrechtelijk regime op dit punt expliciet dient te worden toegelicht in de MvT.

De Raad merkt ten aanzien van het bepaalde in artikel 10 van het Wetsvoorstel nog op dat in dat artikel weliswaar het geval is opgenomen wanneer een ruimte mag worden doorzocht, maar dat geen doel is genoemd waartoe de ruimte mag worden doorzocht. Uit het Wetsvoorstel zou moeten blijken ten behoeve van welk doel de noodzakelijke doorzoeking mag plaatsvinden. De Raad adviseert dan ook alsnog duidelijk in het Wetsvoorstel op te nemen welk doel de noodzakelijke doorzoeking moet dienen. Hetzelfde geldt voor de artikelen 11 en 12 van het Wetsvoorstel. Daarin wordt weliswaar een belang genoemd dat moet worden gediend, maar gezien de ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer is het opnemen van een te beogen doel in het Wetsvoorstel gewenst.

Ten aanzien van artikel 13 van het Wetsvoorstel zij opgemerkt dat een andere formulering wordt gebruikt en een ander stelsel van waarborgen en bevoegdheden wordt gecreëerd dan in het Wetsvoorstel Computercriminaliteit III in artikel 126nba, lid 1 onder a en lid 4 Sv. Bij aanneming en in werking treden van beide wetsvoorstellen in hun huidige vorm, zou op dit punt een afwijking van het Wetboek van Strafvordering ontstaan. In dit verband wordt tevens gewezen op een recent arrest van de Hoge Raad³ waarin de Hoge Raad zich heeft uitgesproken over de wijze waarop een onderzoek (in casu aan een smartphone) in overeenstemming met artikel 8 EVRM kan plaatsvinden. Bij zeer ingrijpende inbreuken op de persoonlijke levenssfeer valt volgens de Hoge Raad te denken aan een onderzoek met machtiging van de rechter-commissaris.

Beslagbevoegdheid

In het Wetsvoorstel is geen algemene bepaling opgenomen waarin is vastgelegd dat wanneer de politie, dan wel de officier van justitie bij de inzet van zoekmiddelen op gegevens of voorwerpen stuit die van belang zijn voor het lokaliseren van de urgent vermiste persoon, zij de bevoegdheid hebben deze gegevens vast te leggen of deze voorwerpen onder zich (in beslag) te nemen. In dit verband wenst de Raad er tevens op

³ HR 4 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:584

te wijzen dat een algemene bepaling ontbreekt die ziet op een beslagbevoegdheid na "zoekend rondkijken", niet zijnde doorzoeken.

Daarnaast wordt het wellicht raadzaam geacht een beslagbevoegdheid op te nemen voor situaties waarin de politie, dan wel de officier van justitie, zonder gebruikmaking van zoekmiddelen, stuit op gegevens of voorwerpen of wanneer deze gegevens of voorwerpen aan de politie, dan wel de officier van justitie vrijwillig ter hand worden gesteld. De Raad verwijst in dit verband naar het bepaalde in artikel 13 van het voorstel, waarin het onderzoek aan elektronische gegevensdragers en geautomatiseerde werken wordt geregeld. De vraag is echter, hoe komt de politie, dan wel de officier van justitie aan die elektronische gegevensdragers en geautomatiseerde werken? De Raad adviseert te herbezien of het voornoemde expliciet vastgelegd dient te worden in het Wetsvoorstel.

Toetsing en rechtsmiddelen

De in het Wetsvoorstel opgenomen doelstelling is algemeen geformuleerd, te weten dat *het voorstel voorziet in een wettelijke regeling van zoekmiddelen die kunnen worden ingezet ter lokalisering en veiligstelling van vermiste personen*. Met dit Wetsvoorstel wordt derhalve het belang van de vermiste gediend, zoekmiddelen worden ingezet wanneer dit "noodzakelijk is voor het lokaliseren van de vermiste." De afweging van proportionaliteit wordt daarmee geheel in handen gelegd van de autoriteit die beslist over de inzet van zoekmiddel(en) en tegelijk is het te beogen doel ruim geformuleerd. De Raad wenst erop te wijzen dat dit kan leiden tot onderlinge verschillen tussen rechters, meer specifiek rechter-commissarissen, en arrondissementen. Nu er geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend en dan ook de verwachting is dat er niet of nauwelijks jurisprudentie zal ontstaan, zullen deze verschillen niet kleiner worden.

Door de aansluiting bij het strafrechtelijk regime, vindt in bepaalde gevallen een toetsing door de rechter-commissaris vooraf plaats. In het strafrecht is er echter vaak ook nog achteraf een mogelijkheid tot toetsing van de inzet van opsporingsbevoegdheden, namelijk gedurende het onderzoek ter terechtzitting. In geval van het Wetsvoorstel is dit alleen mogelijk indien de inzet van zoekmiddelen leidt tot verdenking van een strafbaar feit; ofwel de urgent vermiste persoon wordt zelf verdachte, ofwel hij blijkt slachtoffer te zijn van een misdrijf, ofwel er is sprake van 'bijvangst'. In dergelijke gevallen zal de inzet van zoekmiddelen op basis van het Wetsvoorstel moeten eindigen en zal overgegaan worden tot de inzet van strafvorderlijke opsporingsbevoegdheden. De inzet van de zoekmiddelen zal alsdan wellicht ook een onderwerp van het onderzoek ter terechtzitting kunnen worden.

In het geval de urgent vermiste persoon gevonden wordt en geen overgang plaatsvindt naar het strafrecht, is er geen toetsing achteraf mogelijk. De Raad is van oordeel dat er, voor die situatie, een manier zou moeten zijn waarop betrokkenen kunnen laten toetsen of de toegepaste zoekmiddelen terecht zijn ingezet. Er wordt van overheidswege inbreuk gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van burgers; de regelgeving die een dergelijke inbreuk mogelijk maakt dient te allen tijde gepaard te gaan met een mogelijkheid de toepassing van die regel extern te toetsen. De Raad adviseert dan ook te heroverwegen of het Wetsvoorstel dient te voorzien in een beklagmogelijkheid achteraf tegen de meest ingrijpende zoekmiddelen, dan wel een mogelijkheid de ingezette zoekmiddelen op rechtmatigheid (marginaal) te laten toetsen. Daarnaast acht de Raad het uit het oogpunt

van rechtszekerheid voor de betrokkene raadzaam om in het Wetsvoorstel, dan wel in de MvT aandacht te besteden aan de wijze waarop en op grond van welke regelgeving deze rechtsbescherming geldt.

Regelgeving met betrekking tot verschoningsgerechtigden

De Raad is van oordeel dat het wenselijk is om in het Wetsvoorstel, dan wel in de MvT aandacht te besteden aan het al dan niet bestaan van mogelijkheden om het verschoningsrecht van een verschoningsgerechtigde, in gevallen zoals bedoeld in artikel 7 lid 6 van het Wetsvoorstel, te doorbreken. Bestaan hieromtrent regels, zo ja, hoe luiden die regels? Zo nee, wat te doen met bijvoorbeeld gezondheidsinstellingen, dan wel andere geheimhouders die niet vrijwillig gegevens verstrekken?

Privacy aspecten

Noodzaak van het Wetsvoorstel

Uit de MvT blijkt dat de regering onderkent dat het Wetsvoorstel op gespannen voet kan staan met het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de urgent vermiste persoon. In de MvT wordt dan ook – terecht – aandacht besteedt aan de strenge voorwaarden waaraan een dergelijke inbreuk moet voldoen⁴ en zijn een aanzienlijk aantal waarborgen opgenomen om de persoonlijke levenssfeer van de urgent vermiste persoon te beschermen. De Raad is echter van mening dat in de MvT onvoldoende wordt onderbouwd wat de noodzaak is van het Wetsvoorstel. In de MvT wordt wel uiteen gezet hoeveel persoonsvermissingen er bij benadering jaarlijks plaatsvinden, maar blijft onderbelicht in welke mate dit urgente persoonsvermissingen betreft en het dan ook noodzakelijk is zoekmiddelen in te zetten. De Raad adviseert dan ook om de noodzaak van het Wetsvoorstel in de MvT van een concretere onderbouwing te voorzien.

Definitie urgent vermiste persoon

De Raad is van mening dat de definitie in artikel 3 lid 1 sub a zeer ruim is geformuleerd en de mogelijkheid tot een extensieve interpretatie laat bestaan. De definitie geeft aan dat er sprake is van een urgente persoonsvermissing als er aanwijzingen zijn dat de vermiste in gevaar is doordat de vermissing in complete tegenstelling is tot het normale gedrag.⁵ In de MvT wordt vervolgens echter onvoldoende duidelijk gemaakt wanneer er sprake kan zijn van een vermissing die in complete tegenstelling is tot het normale gedrag van een persoon. Om een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de urgent vermiste persoon te rechtvaardigen, is het van belang dat duidelijk uiteen is gezet onder welke voorwaarden een persoon als urgent vermist aangemerkt kan worden en er dan ook zoekmiddelen ingezet mogen worden.

De Raad adviseert derhalve de definitie genoemd in artikel 3 lid 1 sub a te herbezien, dan wel in de MvT nader toe te lichten wanneer er sprake is van een vermissing waarbij er aanwijzingen zijn dat de vermiste in gevaar is doordat de vermissing in complete tegenstelling is tot het normale gedrag.

⁴ Bij wet voorzien, nauwkeurig genoeg en in het licht van het beoogde doel ook noodzakelijk.

⁵ Dit geldt naast het algemene criterium dat het in het belang van de vermiste kan worden geacht dat de verblijfplaats van de vermiste wordt vastgesteld.

Rechten van de urgent vermiste persoon

De Raad merkt nog op dat in het Wetsvoorstel geen uitvoering wordt gegeven aan de rechten die op basis van de privacywetgeving aan betrokkenen worden toegekend, zoals het recht op inzage, het recht op wijziging en het recht op verwijdering. Uit de MvT blijkt dat de persoonsgegevens die verwerkt worden in het kader van onderhavig Wetsvoorstel aan te merken zijn als politiegegevens en verwerkt worden onder het regime van de Wet politiegegevens ('Wpg'). De gegevensverwerkingen die op basis van dit Wetsvoorstel geschieden door het Openbaar Ministerie vallen echter onder het wettelijk regime van de Wet bescherming persoonsgegevens ('Wbp'). Nu uit het Wetsvoorstel, alsmede uit de MvT niet evident blijkt wanneer welk wettelijke regime van toepassing is, zal het voor veel urgente vermiste personen niet geheel duidelijk zijn tot welk regime zij zich moeten wenden om de aan hen toekomende rechten effectief uit te kunnen oefenen, namelijk de Wpg of de Wbp (vanaf mei 2018: de Algemene Verordening Gegevensbescherming). Gelet hierop, adviseert de Raad in de MvT nader aandacht te besteden aan de toepasselijkheid van de Wpg en de Wbp en nader toe te lichten wanneer welk wettelijk regime van toepassing is. Daarnaast adviseert de Raad te heroverwegen om aan bovengenoemde rechten specifiek aandacht te besteden in de MvT, dan wel in de MvT uiteen te zetten tot welk wettelijke regime de urgent vermiste persoon zich dient te richten.

Bewaartermijn

De Raad vraagt zich ten slotte af of de voorgestelde bewaartermijn van één jaar in artikel 16, vanuit privacy oogpunt, niet onnodig lang is. Uit de MvT blijkt dat deze bewaartermijn noodzakelijk wordt geacht omdat onmiddellijke vernietiging in de weg zou staan aan een juiste verantwoording over de inzet van de zoekmiddelen. De Raad is van mening dat deze onderbouwing onvoldoende is – zeker nu thans nog niet evident uit het Wetsvoorstel blijkt op welke wijze verantwoording over de zoekmiddelen wordt afgelegd – om een bewaartermijn van één jaar na het lokaliseren van de urgent vermiste persoon, dan wel na constatering dat de urgent vermiste persoon uit vrije wil vertrokken is, te rechtvaardigen. De Raad adviseert dan ook te herbezien of de voorgestelde bewaartermijn van één jaar daadwerkelijk noodzakelijk wordt geacht, dan wel de uiteenzetting van de noodzakelijkheid in de MvT van een nadere onderbouwing te voorzien.

WERKLAST

Het Wetsvoorstel heeft gevolgen voor de werklast van de Rechtspraak. De Raad verwacht dat meer machtigingen van de rechter-commissaris zullen worden gevraagd, waardoor de werklast toeneemt. Die toename is naar verwachting echter niet-substantieel. Voor zover dat nu is in te schatten, is de toename in aantallen te behandelen aanvragen om machtigingen namelijk beperkt.

Hiervoor is geadviseerd om de rechter(-commissaris) op onderdelen een grotere rol te laten spelen in dit Wetsvoorstel. Als dat advies wordt opgevolgd, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld om nader te adviseren over de werklast. Een aanpassing van het Wetsvoorstel kan er immers toe leiden dat er wel werklastgevolgen bestaan.

CONCLUSIE

De Raad onderkent het belang van het Wetsvoorstel. Het Wetsvoorstel stuit in zijn huidige vorm echter op een aantal bezwaren. De Raad vraagt u daarom om het Wetsvoorstel op de in dit advies genoemde onderdelen aan te passen, dan wel te verduidelijken.

TOT SLOT

Indien na het uitbrengen van dit advies het Wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het Wetsvoorstel, stelt de Raad er prijs op als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Tweede en de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wetstekst in het *Staatsblad*. Ook eventuele nadere regelgeving volgend op dit Wetsvoorstel met gevolgen voor de rechtspleging valt binnen het adviesrecht van de Raad. Voor zover van toepassing, ontvangt de Raad graag een adviesaanvraag voor deze nadere regelgeving.

Hoogachtend,

mr. C.H.W.M. Sterk
Lid Raad voor de rechtspraak

Bijlage 1: Artikelsgewijze opmerkingen en vragen

Artikel 2

De Raad kan het woord "kan" in lid 2 van artikel 2 niet plaatsen wanneer dit in samenhang met artikel 3 lid 1 van het voorstel wordt gelezen. De Raad vraagt zich af of er situaties denkbaar zijn dat ingevolge artikel 3 lid 1 van het voorstel sprake is van een urgente persoonsvermissing, maar dat de hulpofficier van justitie de vermissing desondanks niet als zodanig aanmerkt?

Artikel 3

Het komt de Raad voor dat achter de woorden "*indien het ...*" in de artikel 3 lid 1 moet worden ingevoegd het woord "*redelijkerwijs.*"

In artikel 3 lid 1 onder a wordt gesproken over "*in complete tegenstelling*"; de Raad vraagt zich af wat het verschil is tussen "*in tegenstelling tot*" en "*in complete tegenstelling tot*". Of wordt hier bedoeld: "*sterk afwijkend*"?

Tevens merkt de Raad op dat de woorden "*van de vermiste*" ontbreken aan het einde van het bepaalde in artikel 3 lid 1 sub a van het Wetsvoorstel.

Ten aanzien van lid 2 komt het de Raad voor dat deze tekstueel onjuist is, een juiste formulering zou wellicht zijn: "*Deze wet is niet van toepassing wanneer er een redelijk vermoeden is dat de vermissing het gevolg is van een misdrijf.*"

Artikel 2 en artikel 3

De Raad geeft in overweging om een expliciete bepaling op te nemen waarin wordt bepaald dat wanneer niet langer wordt voldaan aan een of meer voorwaarden van artikel 3 lid 1 van het voorstel, de vermissing niet langer wordt aangemerkt als urgente persoonsvermissing.

Artikel 4

Het is de Raad niet duidelijk welke autoriteit beslist dat het inzetten van bepaalde zoekmiddelen noodzakelijk en proportioneel is, dan wel welke autoriteit vaststelt dat er een redelijk vermoeden is dat de urgent vermiste persoon niet gelokaliseerd wil worden. De Raad vraagt zich derhalve af of lid 2 van artikel 4 voldoende nauwkeurig is geformuleerd. Er is gekozen voor een ruime formulering met de woorden "naar objectieve maatstaven gemeten"; wellicht is deze formulering te ruim. De Raad adviseert dan ook de bepaling in het Wetsvoorstel nauwkeuriger te formuleren, dan wel in de MvT nader te onderbouwen waaruit de objectieve maatstaven bestaan.

Artikel 5

Taalkundig gezien behoeft de eerste volzin van artikel 5 lid 1 aanpassing. Door de huidige formulering is die zin nu onduidelijk.

Artikel 6

De eerste volzin van artikel 6 lid 1 is niet juist geformuleerd. Daarnaast is het de Raad onduidelijk wat bedoeld wordt met de zinssnede dat een officier van justitie een

vordering kan doen "*bij iedere aanbieder van een communicatiedienst over een vermiste.*"

Artikelen 7 en 8

De Raad geeft in overweging om ook qua terminologie in de leden 5 en 6 van artikel 7 aansluiting te zoeken bij Sv.

Daarnaast valt het de Raad op dat het bepaalde in artikel 5, lid 6 van het voorstel, alsook het bepaalde in artikel 6, lid 7 van het voorstel niet wordt toegevoegd aan de artikelen 7 en 8.